

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1864-06-07)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1864-06-07)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 175. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020055.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Martensen
Viborg, 7. Juni 1864*

Kjære Biskop Martensen! Da der er Tale om, at Postgangen allerede imorgen kan ventes standset, maa s. 176 jeg ikke udsætte længere at bringe Dem, om og kun i et Par Linier, min Tak for Deres sidste venlige og deeltagende Brev, og meddele Dem, inden maaskee igjen den Tid begynder, da De ikke kan erfare Noget om os herovre, at vi hidtil ere komne godt igjennem Occupationens Ubehageligheder. Det Sværeste, — for mig, og, troer jeg, for de Fleste (de, som staae foran, Communalbestyrelse o.s.v., og enkelte Andre af tilfældige Grunde, maae døie Mere), har været den umiddelbare Fornemmelse af at være i Fjendevold, den fremmede Luft, hvori man aander, og hvad der staaer i Forbindelse hermed, Adskillelsen fra vore Egne, Land og Folk, Fornemmelsen af, hvad det vilde være at være uden Fædreland, ikke mere at være et Folk. Og derfor har De især glædet mig ved, hvad De skriver om Deres „Haab imod Haab“, det Haab, som De ikke kan slippe, at der er endnu en Fremtid for Danmark. Jeg føler det saa levende i denne Tid, at jeg har min Rod i dette Land og Folk, og at min hele jordiske Fremtid, ikke blot for mine faa Aar, men endnu mere gennem mine Børn, er afhængig af Danmarks Fremtid. Men mit Haab maa, ligesom Deres, være bygget paa noget Andet, end hvad der er for Øine, eller kan beregnes. De diplomatiske Yeie forstaaer jeg mig ikke paa; derfor seer jeg tilbage til de „gamle Veie“, hvor Guds Folk blev ført gennem Straffedomme til sin Fremtid, der kom paa anden Maade, og blev til noget Andet, end Mennesker tænkte. Det, der er skeet i denne Vinter, og maaskee endnu mere, hvad der forestaaer, er et Stykke af „den store og forfærdelige Dag“, hvorigjennem det Nye skal føres frem, og alt det, som kan udholde Ildprøven, skal frelses. Og naar da det Bæger, hvoraf efterhaanden alle Folk skulle drikke, maaskee s. 177 snart, først er rakt til vort Folk, saa har jeg ikke kunnet Andet end tænke paa det trøstelige Ord, at Dommen skal begynde fra Guds Huus. Men saa kommer det jo igjen an paa, om man vil kjende sin Besøgelsestid og ikke sige ved sig selv: „vi have Abraham til Fader“, hvormed man ikke kan undflye den kommende Vrede. De seer af disse Antydninger, kjære Biskop Martensen, hvorledes disse Tider staae for mig, og hvormed jeg stræber at holde Hovedet oppe, at mit Fremtidshaab ikke er en Skikkelse, som jeg har dannet mig, og hvori jeg maa finde det, forat kunne i sin Tid vedkjende mig det, — Skikkelsen og den Dag imorgen stræber jeg at stille i Guds Haand, og at dette Haab dog, med hans Hjælp, skal være stærkt nok til at føre mig igjennem, hvad der endnu kan være tilbage, og som maaskee kan blive det Sværeste. Hvad jeg personlig meest har savnet, er mine Visitatsreiser. Jeg havde netop faaet begyndt og var færdig med eet Pastorat, da jeg maatte vende tilbage, for at tage mod Fjenden.

Endnu om Noget, som angaaer mig personlig. De veed vist, at Provst Bøgh i Kirkehelsingø har antaget min tilkommende Svigersøn, Cand. theol. Schepelern, til Hjælper, og vil forsøge at faae ham til Capellan endnu i Sommer. Dersom Schepelern henvender sig til Dem med Bøn om, at han maa blive ordineret af mig, maaskee især dersom De ikke kunde holde Ordination paa den Tid, har De da Noget at indvende herimod?

Gud være med Dem og med os Alle!

Deres O. Laub.